

Marianneke

monoloog

Mieke Verbelen

Deze monoloog is een aanvulling op de monoloog "Uit-Vissen".

Samen kunnen ze als avondvullend stuk gebracht worden.

Mag gespeeld worden na schriftelijke toestemming van de auteur:
mieke.verbelen@gmail.com

Rechten bij Sabam

Korte inhoud

Marianneke runt haar café-frituur op een vlotte, schijnbaar zorgeloze manier. Het bezorgt haar een slechte reputatie onder, vooral de vrouwelijke helft van haar dorpsgenoten.

In haar eenzaamheid droomt ze van de prins op het witte paard die op een dag verschijnt in de gedaante van "ne knappe gast op ne motto".

Ze laat zich meeslepen door haar drang naar gewoon getrouwd zijn, kinderen krijgen...en ze blijft zitten "met een pakske".

De poging een relatie met Frans te beginnen om een vader voor haar kind te vinden, mislukt.

Marianneke besluit haar kind na de geboorte af te staan en verlaat haar dorp om het in de onpersoonlijkheid van een grootstad ter wereld te brengen.

Op haar hotelkamertje blikt ze terug op haar verleden en tracht zich de toekomst voor te stellen met en zonder het kind. Haar gevoelens overwinnen de angst voor roddel en eenzaamheid en ze besluit haar kind te houden.

DECOR: Sobere hotelkamer: bed, tafeltje, stoel...

SPELER: Marianneke: een ± 30-jarige vrouw

Beginsituatie: Marianneke is pas in het hotel aangekomen. Koffers nog ingepakt. Zij is 6/7 maanden zwanger. Draagt geen opvallende positiekleding omdat zij tot nu toe haar zwangerschap verborgen wou houden.

Deze monoloog bij voorkeur in streektaal spelen.

MARIANNEKE: En zeggen dat ik thuis zo goed ben ingericht.

Als het niet voor zo lang was, dan had ik wel een sjieker hoteleke uitgezocht.

Maar ja, ik moet een beetje zien wat ik doe met mijn geld. Het zou zonde zijn als ik alles in deze paar maanden zou moeten uitgeven.

Ik kan er per slot van rekening niet zeker van zijn dat de zaken nog zo goed gaan draaien als ik terug begin.

Stom dat ik mijn zaak zo lang moet sluiten.

Ik heb dan wel de enige frituur van het dorp, maar ge weet nooit wat uw klanten doen als ge ze zo lang in de steek laat.

Misschien vinden ze hun gading wel in diepvriesfriet. Of schakelen ze over op pita of anderen brol.

Och, ik moet me daar niet zoveel zorgen in maken. Een frituur in België dat draait altijd.

Ik zit meer in met die mannen die bij mij een pint komen drinken, als ik die maar niet verspeel. Maar nee, die mannen drinken liever een pintje met mijn fritgeur dan er ene te gaan pakken in het café van mijnheer pastoor. Ik wil zeggen: het parochiehuis.

Maar daar moet ge ook niet van verschieten, want daar komen ze regelmatig aan uwe kop zagen: "Of ge misschien geen lootje moet kopen voor den bouw van de meisjeschiro..." een goeie manier om uw klanten de deur uit te jagen. Wat kan die mannen nu die bouw van de meisjeschiro schelen? Ze zien die meisjes liever op straat rondlopen. Zo ne troep giechelende grieten! Ik zie het zelf graag. Ik geef die mannen geen ongelijk.

Neenee, om hen moet ik mij ook geen zorgen maken.

Zo rap kunnen ze mij niet vervangen.

Bij mij zitten ze gerust.

Ik heb een T.V. in mijn frituur geïnstalleerd; kunnen ze bij mij naar de voetbal komen zien. Geen gezever thuis.

Het is trouwens heel plezant om die mannen hun kommentaar te horen. Ze kunnen het allemaal beter!

Maar ik heb daar wel eens een farce mee voorgehad. Ik had de supporters van de twee ploegen voor mijn T.V.-ke zitten. Mannekens, toen heeft het er even gestonken. Dat kunt ge wel denken. Het zat er bovenarms op. Die mannen die vlogen mekaar in 't haar. Ze begonnen begot mijn meubilair te verhuizen.

Toen heb ik een panneke met heet frietvet gepakt. Ik ben tussen die twee kerels gaan staan en ik heb gezegd:

- Als ge niet maakt dat dat hier rap gedaan is, dan maak ik van jullie... *(kijkt omlaag)* ne gebakken cervela.

't Was direkt gedaan.

Och, het zijn hete die venten van mij. Maar ze doen geen kwaad. Ge moet er natuurlijk mee omkunnen dat ze af en toe eens op uwen derriere kloppen en dat ze hun fooi als eens ergens anders steken dan gebruikelijk. *(Wijst tussen haar borsten.)*

- "Ge moet er wat voor over hebben", zei mijn vader zaliger altijd.

Van hem heb ik veel geleerd.

Hij heeft mij letterlijk en figuurlijk in die frituur grootgebracht. Hij kon ook niet anders, want mijn moeder is er met een vertegenwoordiger vandoor gegaan toen ik nog puber was. Ik was een jaar of 11. Nee, 12! Het was vlak nadat ik voor den eerste keer mijn regels had gehad. Ik ben toen nog met ons moeder naar de stad gegaan om maandverband te gaan kopen in klein formaat. Fier, dat ik was! Naar de stad gaan; dat was feest, hé.

Ze trakteerde mij op een ijsje en toen ik dat zat op te lepelen gaf ze

mij...

hoe zal ik het noemen...de eerste lessen in het vrouw-zijn.

- Marianneke, het leven als vrouw is niet gemakkelijk. Daarbuiten is de brousse. Wij zijn het wild en de man is de jager. Ofwel sluit hij u op, ofwel maakt hij u kapot. Och ja, in het begin vertroetelen ze u graag, maar als ze u beu zijn, kunt ge beter uw tralies doorbijten en maken dat ge weg zijt...

Ik begreep er niets van. Is dat nu een uitleg voor een kind van 12?

Een paar weken later, ja, toen ondervond ik wat ze bedoeld had. Ze trapte het af en ik heb haar nooit meer terug gezien.

Och, mijn moeder was een ongelukkig mens. Ik heb haar nooit zien lachen. Tenzij met zo een madamme-grismaske. Jaja, een 'madamme' mijn moeder. Madamme van 't stad. Madamme chichi-kaka.

Mijn moeder 'speelde' het grote misterie. Ze zei niets, deed niets. Je kon verdomme niet zien wat ze dacht. Dat is ambetant, zenne. Ik heb liever dat ze af en toe eens goed tegen mij uitvliegen dan dat ze daar altijd zo 'ne trieste smoel trekken. Die leefde tegen haar goesting. Ze had een hekel aan hare vent, aan die frituur, dat dorp...en dan kreeg ze op het onverwacht ne kleine... *(wijst met 'mea culpa'-gebaar op zichzelf)*

En zo ben ik 'met veel liefde' grootgebracht.

Het was geen verlies toen ze weg was.

Niet dat dan den hemel voor mij openbrak. Maar de spanningen waren toch weg. Niet dat mijn ouders veel ruzie maakten. Absoluut niet. Maar het was wel altijd koude oorlog.

Over die vertegenwoordiger werd met geen woord gesproken, maar ons vader, die moet dat geweten hebben. Zo'n dingen had hij altijd direkt gezien.

Als hij bijvoorbeeld in 't snuitje kreeg dat een klant een oogje op mij had, dan stuurde hij mij daar direkt op af voor de bediening.

- En niet flauw doen, hé poppemie.

Ik flauw doen?

Waarom?

Ik heb heel mijn leven bij die mannen op schoot gezeten. Waarom zou ik flauw gaan doen als ik wat groter werd.

Omdat het niet meer 'knuffelen', maar wel 'frutselen' was?

Een trotse, harde werker, dat was mijn vader.

Met die zaak uit de grond te stampen, heeft hij willen bewijzen dat hij geslaagd was in het leven.

Wel, voor mij was hij gezakt.

Hij had mij beter eens af en toe eens goed vastgepakt, dan dat hij mij naar de klanten stuurde om goed vastgepakt te worden.

(lange stilte)

Ik krijg honger.

Zou ik hier beneden iets kunnen eten?

Ik zal te laat zijn voor het middageten en te vroeg voor het avondeten.

Koffie met een stuk taart?

Ik heb geen zin in zoetheid. Ik zou liever iets pittigs willen, iets pikants... Dat zullen die goestingeskes zijn zeker waar ze het altijd over hebben.

Maar wacht eens!

Ik had toch een saucisse meegebracht. Die moet ik hier ergens tussen hebben gestoken. *(rommelt in draagtas)* Waar zit hij nu?

Hola! Ik vind hier nog iets *(haalt fles Gin boven)*. Ook niet slecht, hé!

Ik kan al een aperitiefje drinken. Zonder tonic is het wel straf. Maar eentje kan toch geen kwaad. Daarbij, ik ga straks toch nog eten, dan zakt het weer.

(schenkt glas in)

Marianneke, op uw gezondheid. Dat we ze nog lang meuge meuge.

(drinkt)

Ha, dat deed deugd. Ik had het nodig, geloof ik.

Ik voel mij al een stuk beter.

Wat heb ik hier nu zitten zeveren en zagen. Ge zou gaan denken dat ik depressief ben.

Maar ja, ik zit nu ook niet in een positie om ne feestneus bij te trekken.

Nee, ik zit gewoon in positie.

Ik heb me nochtans voorgenomen om niet bij de pakken te blijven

zitten. Het is al erg genoeg dat ik met één pakske ben blijven zitten. Maar het is mijn eigen schuld, ik geef het toe. Het is de grootste stommiteit van mijn leven.

Zou ik er nog eentje durven drinken?

Allé vooruit, op één been kunt ge niet staan.

Dat zeg ik zelf altijd zo graag tegen mijn mannen.

En als ze dan het tweede binnen hebben, dan zeg ik: "Ge hebt er toch nog een derde?" Dat heeft altijd succes, want als ze er meer dan drie willen drinken, kunnen ze zeggen dat het kleintje nog moet groeien, anders lopen ze mank. Een goed excuus om u poepeloere-zat te drinken.

Och ja, ge vindt altijd wel een uitleg om te doen wat ge wilt doen.

Ja, maaike, ik zal u niet vergeten, hoor. Gij wilt ook wat, hé! Allé vooruit, dat is dan voor het derde beentje. Ha ja, ik heb er vier op het moment! Pardon! Vijf! Naar het schijnt!

Ik kan nog even voort.

(lange stilte)

Hoe zou het thuis zijn?

Ze zullen al goed aan het roddelen zijn in het dorp.

De vlucht van Marianneke: "Waar is zij henen, zo alleen, zo alleen..."

En zeggen dat ik mij in deze situatie heb gebracht om niet meer alleen te moeten zijn.

Moet ik mij hier de komende maanden gaan begraven?

Wat doe ik hier eigenlijk? Mijn straf uitzitten? Heb ik dat wel verdiend: zoveel straf?

Ochot, ocharme, wat ben ik te beklagen.

En die kleine dan? Heeft die dit wel verdiend? Het zijn altijd de kleintjes die het meeste klop krijgen, hé. Ze kunnen niet terug kloppen.

(Voelt stevige stamp.)

Arré saflet! Hij heeft het gehoord.

Wat is er, maaïke. Wat wilt ge daarmee zeggen?

Jaja, 't is goed. Ge hebt gelijk. Ge moet u niet laten doen.

Oefent gij maar wat.

Hé zeg, nu niet overdrijven. Gij zijt precies den ukkelpuk aan het dansen.

Hoe lang is het geleden dat ik nog eens ben gaan dansen? Van bij den trouw van de Geert van tante Gusta en nonkel Jef. Toen heb ik mij nog eens kunnen uitleven.

Alleen spijtig van alle kommentaar die ge te horen krijgt:

- O, wie we hier hebben! Ons Marianneke! Hoe gaat het, kind? Nog altijd alleen?

En achter uw rug:

- Ze heeft er nog altijd gene kunnen strikken. En dat voor één met poen. Daar moet toch iets aan zijn.

Jaja, ge zijt rap een ouwe vrijster. Of een hoer. Of een afwijking. Ze

vragen nooit: Zijt ge gelukkig? Nee, ze vragen: Zijt ge getrouwd? En als gij niet getrouwd zijt, dan zijt ge een gevaar! De vrouwen denken dat ge hunne vent gaat afpakken en de mannen denken dat ge zo nodig eens moet.

O ja, die vrouwen hebben ergens gelijk; ze horen het klokske luiden, maar het is bij hunne vent dat de klepel hangt. Die moeten ze in het oog houden. Mij niet! Ik moet niet zo nodig, nee. Als vrouw alleen in een café hebt ge rap genoeg ne slechte naam. Daar moet ge niets voor doen. 't Is al genoeg dat ge uw klanten graag ziet. Maar juist omdat ik mijn klanten graag zie, zal ik er nooit aan denken om met één van die mannen te beginnen. Een dorp hé, ziet alles, weet alles, hoort alles. Eéne kreun en ge kunt het vergeten!

Ik heb mij tot nu toe alleen ingelaten met de eenzaten, de alleenstaanden. Ik lijk wel een sociaal werkster.

Maar ja, de keuze is beperkt. Zeker op mijn leeftijd. In een dorp als dat van ons, zijt ge rap rond. *(Kijkt naar haar buik en lacht.)*

Het is niet van ene van het dorp.

Vorige zomer kwam, op ne schone avond, ne knappe gast, op ne witte motto, ons dorp ingereden.

Hij komt bij mij binnen. Bestelt een pak friet, een pint. -Het was laat en mijn mannen waren het al afgetrapt.- Ik zet mij bij die gast, want dat smoelwerk stond mij wel aan. Van het één komt het ander en ja...

Enfin, de Ferre kwam die zomer elke avond langs rijden.

Ik zag hem graag. Hij had zo van die doordringende blauwe ogen.

Op zekere dag zit ik te bedenken dat ik wel ne kleine zou willen met van die schoon ogen en ja, even later zijt ge bezig uwen trouwmenu samen te stellen.

Ik begon daar zo eens over. Maar Ferre had een ander gedacht. Hij wou eerst nog wat van de wereld zien, op zijn motto.

Dat vond ik grote flauwe kul. Dat is toch praat van de jaren zestig. Ik wou niet meer wachten.

Kwam er nog bij dat ze in het dorp weer lelijk begonnen doen. Ze hadden de Ferre zijn motto meer dan eens 's nachts voor de deur zien staan. En in de zomer, ge weet hoe dat gaat: niet te veel te zien op T.V., dus moeten ze het van de roddel op straat hebben.

Ik kan één en ander verdragen. Ik heb een brede rug. Maar het begint op uw zenuwen te werken als ze altijd juist met hun verhaal stoppen als ge in de winkel binnen komt.

Kwezels!

(stilte)

Hoe laat is het nu? Zou het restaurant al open zijn?

Hoewel, de grootste honger is eigenlijk over.

Dat aperitiefje heeft mij goed gedaan. En ik mag er nog eentje drinken: het vierde beentje heeft nog niets gekregen.

Hij heeft er precies deugd van.

Wat is er, maaike, ge doet zo zot? Zijt ge zat misschien?

Ook niets gewoon, hé.

Eigenlijk zou ik in deze toestand niet mogen drinken. Dat kan niet goed zijn. Maar mag ik nu nooit eens genieten? Als ik in mijn zaak sta, mag ik ook niets. Eerste regel van een goeie cafébaas: blij eraf! Van den alkool en van de klanten. Maar de klanten mogen overal aankomen.

Awel, ik ben met verlof. Deze maanden van gedwongen rust, ga ik het er eens goed van pakken. Nu ben ik zelf klant.

Het wordt tijd dat ik eens een beetje van het leven ga profiteren. Mijn leven moet eigenlijk nog beginnen. Dat heb ik mij precies nog al horen zeggen. En waarop wacht ik?

Ne vent?

Het geluk?

Een gezin?

Het gelukkige gezin.

Hoe vindt ge dat? Waar ga ik het zoeken?

Ik begraaf mij in een zaak. Lig op de loer gelijk een spin.

Wel, mijn slachtoffer heeft op tijd stront geroken.

Ferre wou niet trouwen; dus dacht ik er "ne moeder" van te maken.

Meer verstand of fantasie had ik niet.

Ik was bang Ferre na zijn wereldreis niet meer terug te zien.

Ik wou hem niet verliezen. Ik wou getrouwd zijn, kinderen krijgen...

Dat lukte! Ik werd zwanger!

Maar toen ik het hem vertelde...

Als ge het in de boeken leest, of in een film ziet, dan denkt ge dat het

is overdreven. Dat ze zo smerig toch niet kunnen zijn.

Maar hij, mijn idool, mijne motto-held, hij zei het ook:

- Zijt gij wel zeker dat dat van mij is? Ik ken een vriendin die wel een dokter kent. Als ge om geld verlegen zit, zal ik wel mee betalen.

Hij kan de pot op.

Waarom wou ik hem persee aan mij binden?

Als hij was gebleven, dan was het voor dat kind geweest. En hoe lang hou je zo 'n huwelijk vol? Iets dat niet bestaat, kunt ge niet volhouden.

(stilte - Marianneke probeert haar emoties even weg te lachen:)

Ik begin mijn aperitiefje wel te voelen.

Het doet eigenlijk deugd zo een beetje dizzy zijn.

Ge ziet uw problemen beter...

Ge ziet ze dubbel!

(Licht kort en onnatuurlijk - het lachen gaat over in schokkend huilen - barst uit:)

Trut dat ge zijt!

Het is uw eigen schuld, verdomme!

(sussend:)

Jaja, ik weet het al. Ik weet het al. Ge moet dat niet zoveel keren zeggen. Er is toch niets aan te doen. Ge zit met een ei en ge zult het moeten uitbroeden, of ge nu wilt of niet.

Maar ik heb godverdomme niet veel keuze. Hoe moet ik nu in mijn eentje een zaak gaan runnen met nen bleiter aan mijn rokken.

Trouwens, een kind heeft een vader en een moeder nodig. Het is niet voor niets dat ge met twee moet zijn om het te maken.

En ik heb nog geprobeerd een vader voor mijn kind te vinden. God ja, ik heb geprobeerd. Ik had er niets beter op gevonden dan met de sul van het dorp te beginnen.

Nee, nu ben ik niet serieus. Hij is gene sul. Het enige dat ge kunt zeggen is dat hij simpel is. Hij laat zich doen. Vooral door zijn moeder. Een feeks! Als er die moeder niet was geweest dan zat ik hier niet. Dan was ik getrouwd met een goei, braaf ventje.

Oooh, een braaf ventje! Veel te braaf.

Ik heb hem nog moeten ontmaagden!

Hij had nog nooit een blote vrouw vast gehad.

Daar stond ik toch even van te kijken.

Hij van mij ook!

Verdomme, als ik mezelf niet zo goed kende, zou ik gedacht hebben dat ik een mirakel was. Zo'n ogen dat hij trok. En bibberen! En niet van de kou, zene, hij stond zo heet als mijn frietvet!

Och, die jongen bloeide open als hij bij mij was.

Spijtig dat hij zich zo liet doen door die moeder. Echt spijtig, want ik zag hem graag.

Maar om daar nu heel mijn leven mee getrouwd te zijn?

Ik weet niet. Ik heb toch liever ne vent met kloten aan zijn lijf.
't Is misschien maar goed dat het zo is afgelopen. Al is het nog niet
gedaan. Het einde van den tunnel is nog lang niet in zicht...
Maar trek het je niet aan, maaike. Ik zal je er wel doorsleuren...Al zal
het zeer doen.

(Verdrietig - opstandig)

't Schijnt dat ik hem niet zal mogen vasthouden.
Ze hebben schrik dat ik hem niet meer zou willen lossen.
Alsof ge zoiets ooit zou kunnen lossen!
Het zit godverdomme negen maanden in mijn lijf! 't Heeft mijnen
binnenkant gezien. 't Is den eerste die zo dicht bij mijn hart zit. 't
Eerste waar ik zoveel voor voel.
En dat meen ik! Ik heb ook gevoelens! Het is niet omdat ik mijn kind
wil afstaan, dat ik geen gevoelens zou hebben. Ik zie dat wél graag!!!

Allé, wat heb ik nu?

Realistisch blijven, Marianneke. Dat is altijd uw sterkste kant geweest.
Praktisch en realistisch.
Maar kan ik nu in zo'n zaken praktisch en realistisch zijn?
Ik had gedacht dat ik het zou kunnen, maar ik kan het niet.
Elke keer als hij stampet, dan denk ik dat hij het expres doet. Dat hij mij
verwijt dat ik hem niet wil. Maar ik wil hem wel. Ik ZOU hem wel

willen, maar hoe moet ik het allemaal doen? Ik heb een frituur, een café, daar heb ik werk genoeg mee.

En daarbij; wie zou mij nog willen als ik met nen bleiter zit?

En is dat allemaal zo belangrijk?

Denkt ge nu echt dat ge nog van 't straat gaat geraken?

Ge sluit u op in die frituur. Al uw ouwe lieven zijn intussen getrouwd met een degelijke partij. Trouwen met Marianneke? Dat doet niemand! Ge hebt ne slechte naam, en ge zult moeten leren leven met die slechte naam.

Maar ik kan het dat kind toch niet aandoen, om den bastaard te zijn van die slet van het frietkot. Ze gaan die kleine met de nek bezien. En dan? Ze bezien mij toch ook met de nek, en ik woon er nog altijd. Ik had het ook kunnen afbollen als ik het niet meer kon verdragen. Maar, kan het mij eigenlijk veel schelen wat ze van mij zeggen? Soms wel, maar over het algemeen? Ze kunnen zij toch mijn gat kussen, zeker.

Zolang er mensen zijn waar ge vriendschap van krijgt...

En mijn maaike zou van mij heel wat meer krijgen dan alleen maar vriendschap. Ik zou dat kind al de liefde geven die ik aan een ander niet kwijt kan. Ze moeten maar eens proberen aan mijn kind te raken, dan zullen ze pas weten WIE Marianneke is!

Waarom wou ik zo graag ne kleine als ik hem ga weggeven?

Waarom heb ik hem laten leven toen de Ferre het wou laten wegga-

len?

Waarom zeg ik dat ik hem niet wil, als ik hem wél wil!?

Ik vlucht voor de praat van het dorp.

Ik wil verstoppen dat ik een kind draag.

Ik wil binnen een paar maanden terug gaan: frieten bakken, pinten tappen, lachen en doen alsof er niets is gebeurd.

Ik ben al even schijnheilig als al die trezebezen.

Hebben ze mij dan toch klein gekregen?

Ga ik buigen?

Of laat ik het barsten!?

Wat zoek ik eigenlijk op te lossen door alléén terug te gaan? Dat alles weer van voor af aan kan beginnen? Dat ik kan zitten wachten tot er ene in mijne schoot komt gevallen?

Daar moet ik al niet meer op wachten.

Het is het verdriet niet waard.

Ik droom van iets dat onwaarschijnlijk is, en ik maak kapot wat echt en realiseerbaar is.

Jawel, het is realiseerbaar.

Ik zou niet de eerste alleenstaande moeder zijn.

Het is toch gelijk wat ik doe. Er zal altijd over mij geroddeld worden.

Waarom zou ik daar mijn kind voor offeren?

Sjuut, stil maaike, stil. Gij moet niet bang zijn. Rustig, rustig. Kom, we gaan een beetje liggen.

Stil toch, sjuut.

Luister eens naar mijn hart. Zolang ge dat hoort, kunt ge gerust zijn. Ik leef. En gij leeft door mij. Ik heb er voor gezorgd dat ge ne mens zijn aan 't worden. Ik moet er voor zorgen dat ge ne mens zult zijn!

Wel Marianneke, ge wou niet meer alleen zijn; ge zijt niet meer alleen. Dat kind heeft mij nodig. En ik heb dat kind nodig. Ik geef het mijn vlees en mijn bloed. Ik zou toch niet meer compleet zijn zonder?!

Ik zou het niet kunnen verdragen als ze hem wegbrengen voor ik hem aan mijn borst heb kunnen leggen...Voor ik hem heb kunnen voelen en vastpakken...Voor ik heb kunnen zien of hij al zijn vingertjes en teentjes wel heeft. Ik moet toch weten welke kleur van ogen mijn kind zal krijgen. Misschien trekt hij wel op mij! Het zou toch niet kunnen dat er kilometers ver weg van mij mijn duplikaat rondloopt?

Ik wil hem zien groeien!

Ik wil het zien als hij lacht en gelukkig is.

Ik wil hem gelukkig maken.

Ik wil met hem gelukkig zijn.

Ze kunnen zeggen wat ze willen.

Ik ben niemand iets verplicht! Alleen voor mijn kind wil ik mij aanpas-

sen.

En als ze hem in het dorp niet willen aanvaarden, dan trap ik het daar af. Ik kan ergens anders wel opnieuw beginnen.

Zolang ge met uzelf maar akkoord blijft, Marianneke, zolang zal het leven dragelijk zijn.

Akkoord, maaie? Gij moet ook akkoord zijn, want vanaf nu zijn wij twee handen op enen buik. Gij zijt mijnen boezemvriend.

Jaja, als ge straks aan mijn borst ligt te sabbelen, zult ge wel verstaan wat ik bedoel.

Het zal wel loslopen allemaal.

Wij gaan dat heel kalm en rustig aanpakken.

Niets forceren.

Leven van den ene dag in den andere.

Heel rustig.

Wij twee.

Zolang we maar akkoord zijn...

He jong...

Ja.